

[Hans Thyge Jacobsen.]

at gøre det nu, selv om det ikke er morsomt hverken for ærede Medlemmer, den højtærede Minister eller mig paa dette Tidspunkt; men den højtærede Socialminister fremsatte nogle ret skarpe Bemærkninger over for mig i Gaar, og jeg kan ikke godt have den Situation, at det skulde rygtes, at den højtærede Socialminister havde faaet lukket Munden paa mig — og det kan man jo risikere, hvis man ikke sørger for at „gæbe op“, saa længe det er muligt.

Den højtærede Socialminister citerede udførligt efter Spalterne, hvad jeg havde sagt, og det er jeg glad for. Jeg tror, det bliver nødvendigt i mangfoldige kommende Diskussioner med den højtærede Socialminister at citere udførligt, hvad der er sagt i Fortiden under Socialreformens Behandling her paa Rigsdagen. Men saa er det nødvendigt, at man benytter Citaterne rigtigt.

Den højtærede Minister siger et Sted, at jeg har forudsagt, at den Hvilen i sig selv økonomisk, som man sagde, Socialreformen skulde have, var blevet fyldt med Drømme, der havde udartet sig til et Mareridt, og saa tilføjede den højtærede Minister pludselig, hvad der opvakte Tingets Munterhed, til min store Forbavelse: Hvorledes kan en Hvile udarte til et Mareridt? Nej, det har jeg ikke sagt. Jeg har talt om Drømme, der kan udarte til Mareridt. Det er en ejendommelig Maade at benytte et Citat paa, men paa den Maade benytter den højtærede Socialminister i Virkeligheden Gang paa Gang andres Udtalelser under sin Argumentation. Derfor er den højtærede Socialminister en farlig Mand at diskutere med, og det bliver nødvendigt, at man altid har Dokumenterne for sig — derfor bliver det ogsaa lidt omstændeligt at diskutere med den højtærede Socialminister. Men det glæder mig altsaa, at den højtærede Socialminister citerer; jeg kan bare ikke forstaa, hvorfor den højtærede Socialminister, naar han citerer mig, giver sig til at deklamere. Det kan den højtærede Socialminister ikke — det er jeg meget bedre til.

Den højtærede Socialministers Veltalenhed er jo af en egen Art, meget langt fra den frie Deklamation — den magter han aldeles ikke. Det er, som sagt, en højst ejendommelig Veltalenhed. Allerede i Gaar Formiddags, førend den højtærede Socialminister fik Ordet, fik jeg af en Pressemand udleveret hele den højtærede Socialministers Tale. Den er her, den fylder 53 maskinskrevne Folioider, og jeg havde ikke anden Opgave, medens den højtærede Socialmini-

ster talte, end at sidde og følge med og konstatere, at den højtærede Socialminister her foretog, hvad man i Skolen kaldte for Højtælesning.

Saa vidt jeg ved, findes der i Forretningsordenen en Bestemmelse om, at man ikke maa oplæse her fra Folketingets Talerstol, i hvert Fald ikke uden den højtærede Formands Tilladelse — og da kun i Korthed. Jeg kan ikke tro andet, end at naar denne Bestemmelse er indsat i Forretningsordenen, har det sin ganske bestemte Hensigt. Denne Hensigt modvirkes imidlertid, naar man som den højtærede Socialminister i Dagevis i Forvejen har udarbejdet et saa vældigt Foredrag, som den højtærede Socialminister her havde til os, og saa herfra simpelt hen har at levere en Højtælesning.

Den højtærede Socialminister var, da han talte her i Gaar med saglige Betragtninger, med Tal, en Køllesvinger, som slaar os andre i Hovedet med Køller. Det er ikke mig eller noget andet Medlem i denne Sal muligt paa mindre end, skal vi sige 14 Dage, overhovedet at sætte os ind i, hvad det i Virkeligheden var, den højtærede Socialminister sagde i Gaar. Og det er klart, at saadan maa det være. Naar den ene Part forbereder sig gennem Døgn og saa herfra holder en Forelæsnings, giver en Studie, er det ganske udelukket, at vi andre, der skal sidde og høre efter, omgaaende, inden Finanslovbehandlingen slutter, kan sætte os ind i det. Den Tale, den højtærede Socialminister holdt i Gaar, er der ingen i denne Sal — det tror jeg ikke —, som vil være i Stand til at drøfte med ham, hvad dens saglige Indhold angaar, før om en 14 Dags Tid.

Det, jeg her ønsker, er derfor heller slet ikke at sige noget om den højtærede Ministers store Tale fra i Gaar, hvad dens saglige Indhold angaar, men at gøre et Par af den Slags Bemærkninger, som vi plejer at kalde for politiske Bemærkninger. Det forbavser mig noget, at den højtærede Socialminister ikke kan forstaa, at ogsaa han maa være rede til at tage Del i politiske Diskussioner. Den højtærede Minister har en Tilbøjelighed til, naar han skal imødegaa vore Udtalelser, at sige, at de — vore Udtalelser altsaa — ikke har ret meget med Socialpolitik at gøre. Nej, men i det Mellemværende, som i Øjeblikket er mellem den højtærede Minister og mig, har det fra min Side slet ikke været tilsigtet at ytre mig socialpolitisk, men politisk. Og hvis den højtærede Minister ganske har glemt, hvad det vil sige, saa tror jeg, det er paa Tiden, at han vover sig ud til nogle Vælger-